

MÁMOR ÉS DIDERGÉS

CARL MICHAEL BELLMAN

Mivel a műfordítást az olvasás magasabb szintű, alkotó formájának, de lényegében mégis egyfajta olvasásnak tekintem, talán nem meglepő, hogy legkedvesebb költőim – kevés kivétellel – azok közül kerülnek ki, akiket magam is fordítottam. Ezért is olyan fontos számomra Carl Michael Bellman, a svéd líratörténet egyetlen igazi világnagysága, akinek episztolái és dalai közül a nemrég elhunyt Csatlós János ösztönzésére és nyersfordításai alapján ültettem át jó néhányat, s az igazán nem könnyű munka fokozatosan tett a 18. századi poéta hívévé, sőt, némely versében követőjévé is egyben-másban. Nemcsak én fertőződtem meg ezektől a különös, megragadó versezettől – a néhány hónapja megjelent Bellman-kötet (Csatlós János még megérte) 12 műfordító munkája, és a sort a költő magyarországi felfedezője, Weöres Sándor nyitja meg.

[illegible]

A magyar költészet hangvétele idegenek számára már-már érthetetlenül tragikus, okkal az, de emiatt bizonyos színek hiányoznak belőle – például a bellmaniaiak. Ezért is tartom nagyon fontosnak, hogy sokunk erőfeszítése következtében végre megszületett a magyar Bellman, és remélhetőleg épp úgy irodalmunk szerves része lesz, mint a magyarra áttett Shakespeare, Baudelaire, Mandelstam, illetve Márquez vagy Bulgakov.

Proszt!

(Szegedi Rádió, 1993)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)